

כאשר טייל בגינתו וראה צמח או עץ
שלא מצא חן בעיניו, הוא נפנף מיד
בשרביטו וקרא: "הסתלק!"

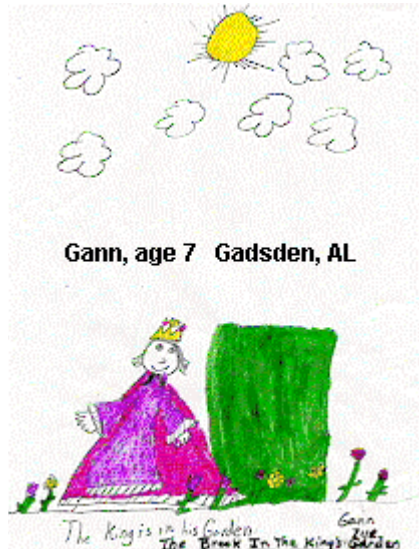
והוא ידע שלמחרת, כשיעבור במקום
הזה, הוא לא יראה

יותר את הצמח או
העץ, כי משרתיו היו
מסלקים מיד כל דבר
שהוא לא רצה בו.

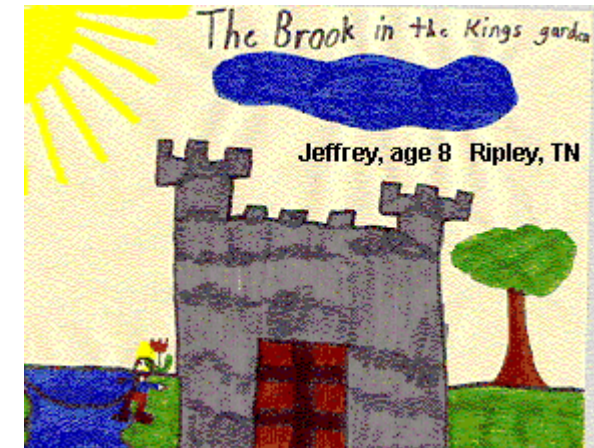
וכך המלך האמין
שהוא שולט אפילו
בחפצים מתים.

דרך גינתו של המלך
עבר נחל, שירד

מהרים גבוהים, עבר באחו וסמוך לעיר.
הנחל קשקש על האבנים בעליזות
והמלך אהב ללכת לאורך גדותיו.
אך יום אחד, כאשר עבר שם, רגלו
החליקה והוא דרך לתוך המים. המים

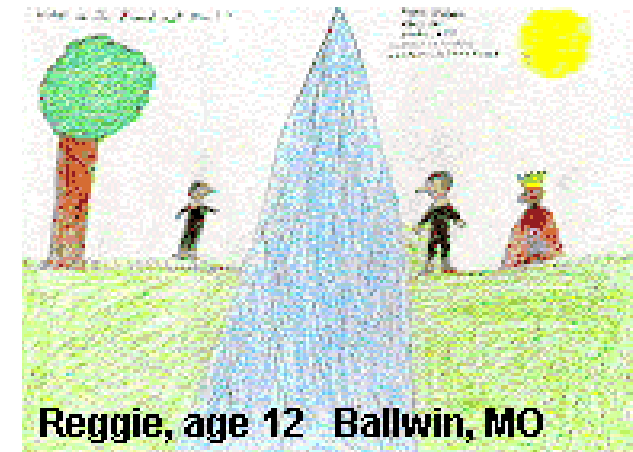
הנחל בגינתו של המלך

בארץ רחוקה חי פעם מלך שתמיד רגז
מאוד כאשר מישהו לא מוכן היה לציית
לפקודתו. נדמה היה לו שלא רק
האנשים, אבל גם חיות, צמחים והכל וכל
בארצו חייב להישמע לפקודותיו.

לפקודת המלך והם לא ידעו מה לעשות כדי שהמלך יאמין כי אמנם הנחל נשמע לו. הם לא יכלו להסתיר אותו או לקחת אותו משם. איש לא ידע מאין זורם הנחל כך שלא יכלו לעצור אותו ליד המקור וגם אילו עשו כך, היו גורמים לצרה גדולה לעיר ולכל האזור. כי הנחל לא רק שעשע את האנשים בקשקוש וגרגור שלו אבל גם סיבב גלגלי טחנות קמח, יצר בריכות מים בהן אפשר היה לדוג, סיפק מים לשתייה, השקה גנים ושדות ובכלל הועיל לאנשים בצורות שונות. לכן אנשי החצר החליטו להשתדל שהמלך לא יגיע יותר לחלק הזה של הגן, בתקווה שעם הזמן הוא ישכח את מה שאמר. אך המלך לא שכח. למחרת הוא יצא לגן וראה את הנחל זורם בעליזות כמו קודם. הוא רעם: "מדוע הנחל עדיין

היו קרים והבגד המפואר של המלך נרטב וזה הרגיז אותו מאוד. הוא הכה את הנחל בשרביט, אך המים ניתזו בפניו. זה שהרגיז אותו עוד יותר, ונראה לו כי

הנחל צוחק ממנו כאשר הוא זורם תוך גרגור שמח. על כן הוא הרים שוב את השרביט ואמר: "הסתלק מכאן! אינני רוצה שיזרום נחל בממלכתי!" כשהמשרתים ואנשי החצר שמעו זאת, דאגו מאוד. הם ידעו שהנחל לא ישמע

והמשרתים הביאו עגלות מלאות אדמה,
כפי שנהגו כשבנו סוללות סביב הארמון,
ושפכו את הכל לתוך הנחל. ונראה היה
שהפעם הרצון של המלך יתמלא, כי
הנחל התחיל להעלים תחת כל העפר
שנשפך לתוכו. המשרתים הביאו עוד
ועוד אדמה ובסוף הוא נחנק במקום בו
הוא נכנס לשטח גן הארמון. המלך חשב
שהוא התפטר כליל מהנחל וחזר מרוצה
לארמונו.

למלך הייתה בת קטנה, שאותה הוא
אהב מאוד. כשהיא שמעה מה עשה
אבא שלה לנחל, הצטערה מאוד ואפילו
בכתה. כי הנחל היה אחד מידידיה
הטובים ביותר, והיא ידעה כמה שיחסר
לה. אותו הלילה היא לא ישנה ובסוף
החליטה ללכת ולשאול עצה מאחת
שקראו לה אישה טובה אפורה. אישה זו
גרה ממש מחוץ לחומת הארמון ופשפש

כאן?" וכשנאמר לו כי הנחל לא ישמע לו
הוא נהם: "הוא חייב להישמע לי. לא
אוותר. הביאו הנה את כל משרתי!"
כשבאו המשרתים המלך ציווה: "סלקו
את הנחל מכאן!" המשרתים לקחו דליים
וכדים והתחילו לרוקן את הנחל. אך
למרות שעבדו שעות רבות ומילאו במים
את כל המכלים שבארמון, הנחל היה
מלא מים כמו קודם.

אזי אמר המלך: "שרפו אותו!"
המשרתים הביאו לפידיים בוערים ובדים
ספוגים בשמן כדי שהלהבות יהיו
בהירות וחזקות, והם זרקו את הכל
לתוך הנחל. אך הנחל רק צחק
כשהלהבות לחשו בתוך המים וכבו, והוא
סחף איתו את שרידי הבדים השרופים,
כיבה את האש ללא כל מאמץ, והמשיך
לזרום בעליזות כמו קודם.
ואז אמר המלך: "קברו אותו!"

מידידי. אמרי, מתי המלך יושב על כס המלכות שלו כדי לשמוע את אלה שבאים להביע דברים לפניו?"

"בשעה תשע כל בוקר" אמרה הנסיכה. "טוב" אמרה האישה הטובה האפורה "אם תהי שם בתשע בבוקר תוכלי לראות כמה מהידידים שלי."

בשעה תשע המלך התיישב בכס-המלכות שלו ושאל האם יש מי שרוצה לבוא לפניו. הנסיכה עמדה בקרבה, כי רצתה לראות מה יקרה. היא ראתה לפני המלך שתי דמויות קטנות, בעלות כנפיים, שהגיעו לכאן כאילו בקסם, כי איש לא ראה איך נכנסו לאולם. הן התעופפו לפני המלך כמו פרפרים. אחת הייתה אפורה כמו ענן קטן של ערפל, אך נצנצו בה גם צבעי קשת בענן. השניה הייתה בעלת צבע כחול כהה.

קטן בחומה הוביל לביתה, כדי שאנשי החצר יוכלו ללכת אליה. היא הייתה אישה חכמה מאוד והכירה את רוחות המים ורוחות הפרחים וכל מיני יצורים אחרים שמרבית האנשים כלל לא רואים. היא הייתה תמיד מוכנה לעזור לכל אחד.

וכך, מוקדם בבוקר, הנסיכה הקטנה דפקה בדלת ביתה של האישה הטובה האפורה, וכשזו פתחה, סיפרה לה מה שעשה המלך לנחל. "אני בטוחה" אמרה "שאבי המלך לא היה עושה כך, אילו ידע כמה טוב היה הנחל וכמה הערכנו אותו. אולי תלכי אליו ותסבירי לו זאת. הוא יאמין לך."

אבל האישה הטובה האפורה אמרה: "לא, לא אלך, כי לא את ולא אני ולא כל איש אחר יכולים להפוך את דעתו של המלך. אבל אשלח במקום זאת כמה

"אנחנו רוחות המים" אמרו היצורים
הקטנים למלך "ובאנו להוד מלכותו
בעניין חשוב ביותר."
"אני שומע" אמר המלך, שלא ראה עוד
מעולם יצורים כאלה והדבר עניין אותו
מאוד.
"אני שייכת לטיפת מים" אמרה הרוח
הראשונה "מענן שעבר מעל הגן שלך
הבוקר, והיה בו גם קשת יפה ממנה
התפעלת. באתי לדבר איתך בעניין
הנחל."
"בעניין הנחל?" שאל המלך.
"כן, נהגתי לגור בו" אמרה הרוח "אחר
כך הלכתי אל הים והשמש הרימה אותי
והביאה לארץ העננים. והענן שאליו אני
שייכת היום היה מוכן כבר להמטיר גשם
קל על הגן שלך, אך ראה פתאום
שהנחל איננו כאן. כל הטיפות שבענן
הרגישו רע מאוד, כי קיווינו לחזור לנחל

זה. לכן באתי לשאול אותך עליו."
"אהה" אמר המלך "אצטרך לחשוב על
כך. ומי את?" הוא שאל את הרוח
השניה.
"אני שייכת לטיפת המים שבים" אמרה
הרוח השניה "גם אני חייתי פעם בנחל
וחיכיתי כל הלילה לטיפות אחרות שהוא
מביא תמיד איתו. אך הן הפסיקו לבוא
ואנו כולנו מצטערות מאוד. לכן שלחו
אותי לראות מה קרה."
"כן, כן" אמר המלך "אבל תבואו בפעם
אחרת בעניין הזה."
את זאת היה אומר המלך כל פעם כשלא
ידע מה לענות לאנשים ששאלו אותו.
כשהרוחות הבינו שהוא לא יוסיף, הם
עפו משם.
הנסיכה חיכתה כל היום שהמלך יתחשב
בדברים של הרוחות ויצווה להחזיר את
הנחל למקומו, לפחות בשביל טיפות

תוכל להחזיר לנו את הנחל."
"אהה" אמר המלך "עוד ידידה של
הנחל. ומי את?"
"אני הרוח של האדמה העשירה
שמונחת סביב העצים שבגינת הוד
מלכותך. הנחל השקה אותנו יום-יום כך
שיכולנו להזין את הצמחים שליחנו. אבל
עכשיו התייבשנו והתקשינו והשורשים
מתלוננים שאנו לא מטפלות בהם כראוי.
ואנו לא יודעות מה לעשות."
"אולי נביא נחל אחר מתישהו" אמר
המלך "בואו לראות אותי בפעם אחרת."
המלך אמנם אמר לגננים שלו שיטפלו
טוב יותר בעצים, כי שמע שהם
מתלוננים על יובש, אבל אחר כך שכח
שוב מהכל.
הנסיכה הייתה מיואשת. היא חשבה
שלאישה הטובה האפורה אין יותר מי
שיכול לעזור, אך זו הרגיעה אותה: "יש

מהעננים וטיפות מהים. אך הוא שכח
את כל זה מהר ולא עשה כלום.
ושוב חזרה הנסיכה לאישה הטובה
האפורה ושאלה אותה האם תוכל, אולי,
לשלוח לעזרה ידידים אחרים שלה. "כן"
אמרה האישה הטובה האפורה "מחר
בבוקר הם יבואו."
למחרת, כשהמלך התיישב שוב על כס
המלכות שלו התעופפו לפניו שתי רוחות
אחרות. אחת הייתה אפורה כמו חתיכת
אבן קטנה, השנייה חומה, כאילו מכוסה
פלומה של זחל.
"מי אתן?" שאל המלך.
"אנחנו רוחות האדמה" אמרה הראשונה
"אני שייכת לאבנים שבגינה של הוד
מלכותך. כל הימים הנחל ליטש וניקה
אותנו, אבל עכשיו הזוהמה מכסה
אותנו. אנו לא יכולות לשמוע את שירת
הנחל מעלינו. אזי באתי לשאול האם

כשהנחל איננו, אנו נובלות במהירות. לא יבואו לגן פרחים חדשים, עד שהנחל לא יחזור.

"ואני" אמרה הרוח השניה "שייכת לדשא שצמח על גדת הנחל, ובאתי להגיד לך שאנו מתייבשות ומבקשות שבכל זאת תרחם עלינו"

המלך לא ידע מה להשיב לרוחות אלה, כי עייף אותו לתת תמיד אותה תשובה, ובאמת לא ידע מה לאומר. אך כשהן עפו כבר, אמר לעצמו "לא יתכן שכל הרוחות האלה יטרידו אותי. אם הן ימשיכו לבוא לא יישאר לי אלה לעשות משהו בעניין הנחל. הלוואי ולא קברתי אותו מעולם." זה בדיוק למה שחיכתה הנסיכה. היא מחאה כף ואמרה: "אז אולי נחזיר אותו?"

"אינני יודע איך לעשות זאת, אבל אם תרצי, תוכלי ללכת לאישה הטובה

לי עוד ידידים רבים!" ולמחרת שוב שתי רוחות התעופפו לפני המלך. אלה היו היפות מכולן. לאחת היו כנפיים כמו עלי כותרת של סגלית, וגוף צהוב כמו כרכום והשניה הייתה ירוקה כולה.

"אינני רוצה לראות יותר רוחות" אמר המלך, אך הוא לא ידע איך להתפטר מהם, כי אלה היו יצורים קסומים והוא היה חייב לשמוע את דבריהן.

"אני רוח הפרחים" אמרה הראשונה "ותמיד חייתי בגן הוד מלכותך, ליד הנחל. תמיד חשבנו שאתה מחבב אותנו. לכן באתי להגיד לך שעכשיו,

האפורה ולשאול אותה."

הנסיכה רצה מיד לשם. כשהאישה

הטובה האפורה שמעה זאת אמרה:

"אמרי למלך, אבא שלך, שיטייל איתך

ביחד על חומת הארמון, והוא יראה אז

מה קרה לנחל."

אז הנסיכה לקחה את ידו של המלך

והובילה אותו לחומת הארמון. וכשהגיעו

למקום בו הנחל נכנס פעם לגן ראו דבר

מוזר. הנחל כלל לא נקבר. כשהכניסה

לגן הארמון נסתמה על ידי משרתי

המלך, הוא פשוט שינה את כיוונו, עשה

תעלה מחוץ לחומה והמשיך לזרום

בעליצות כמו קודם. פרחים יפים נראו

על גדותיו והדשא היה ירוק מסביבו.

ילדי העיר שיחקו לידו ושמחו מאוד

שהנחל, במקום לזרום בתוך גן הארמון,

זרם עכשיו בגן גדול ופתוח, בו יכלו

לשחק לידו.

כשהמלך ראה זאת, קרא למשרתים

ואמר להם לפנות את האדמה שסתמה

את אפיק הישן. והם עשו זאת. אבל

הנחל אהב מאוד את האפיק החדש שלו.

לכן הוא שלח רק סניף קטן למקומו הישן

שבגן המלך, כדי להשקות את הפרחים

והעצים שמים חסרו להם, אך הוא

המשיך לזרום במקום החדש שלו, שם

מצא ידידים חדשים כל כך רבים.

הוא מצא גם דרך אל הים והמשיך

לשלוח טיפות כדי למלא את הים ואת

העננים ואת הקשת בענן, וגם ליטש את

אבני האפיק והשקה את הפרחים על

גדותיו.

ולמרות שכבר מזמן לא שמעתי ממנו,

אני בטוח שהוא עדיין זורם שם

בעליצות.